

Những Cánh Chim Thiên Di

Nguyễn Thu Hoa

Hàng năm, cứ mỗi độ Xuân về thì lại có những đàn chim thi nhau lũ lượt bay đến Dallas. Chúng đang giã từ nơi trú ẩn sau cái giá lạnh của mùa Đông để tìm về nơi có nắng ấm, vừa để tìm thức ăn vừa để tìm nơi sinh sản, bảo tồn nòi giống.

Nếu vào thời điểm này, đi bất cứ nơi đâu trong thành phố, ta đều thấy những đàn chim với bộ lông đen mượt, bay từng đàn, từng đàn, có lúc đen rợp cả một khung trời, có lúc cùng đáp xuống bãi đất trống bên vệ đường thành một thảm cỏ đen kịt, hay cùng đậu trên những đường dây điện cao thế dọc hai bên đường.

Những lúc này là lúc tôi thích ngắm chúng nhất, không những chỉ để thấy được cái logic của môn vật lý học là khi một vật thể không chạm mặt đất thì không bao giờ bị điện giật cho dù đấy là điện cao thế; mà bên cạnh đó lại còn có một điều hết sức đặc biệt nếu không quan sát kỹ, ta sẽ không phát hiện được. Đó là cái tri giác rất bén nhạy của một sinh vật tuy chỉ bé bằng nửa nắm bàn tay, nhưng lại thông minh đến lạ: tức là sau

khi đã cùng đáp xuống trên các sợi dây điện rồi thì tất cả những chú chim đều quay đầu về cùng một hướng. Nhưng nếu trong đàn có một vài chú nào đậu quay đầu về hướng khác thì ngay tức khắc sau đó, những chú này cũng quay đầu trở lại để rồi tất cả những chiếc đầu đều cùng nhìn về một hướng!

Tôi thảm thán phục tinh thần tập thể của những cánh chim thiên di, thán phục vô cùng.

Để rồi hàng năm cũng vào thời điểm này, tôi lại ước muốn được đi trên những con

đường này, để được có dịp nhìn ngắm đàn chim thiên di ấy. Những chú chim với một bộ lông đen tuyền, mới thoạt trông tôi cứ ngỡ đây là những chú sáo hay những chú quạ trong truyện cổ tích Ngưu Lang Chức Nữ của Việt Nam ta, nhưng dường như chúng không giống lắm loài quạ đen của phương Đông, vì chiếc mỏ của nó đen và ngắn hơn.

Tôi rất muốn tìm hiểu thêm về tên, về chủng loại của chúng, nhưng tiếc là tôi chưa có điều kiện, chưa gặp được một nhà khảo cứu sinh vật nào nơi đây.

Sở dĩ tôi thích đến đường Jupiter vào thời điểm này là để vừa được ngắm những cánh chim di trú quay về với khung trời Dallas nơi tôi cư ngụ, mà cũng vừa được cùng hít thở với chúng cái không khí ấm áp trong lành của mùa Xuân sau cái giá băng của mùa Đông Trung Mỹ.

Tôi say mê ngắm những cánh chim thiên di không phải chỉ vì những chú chim này đẹp ở bộ cánh đen mà nó còn toát lên một cách sống nhân quần, một nếp sống đẹp, một đoàn thể có sự kết hợp hết sức chặt chẽ mặc dù chúng không hề có kỷ cương, pháp luật, không có sự khen chê trừng phạt, không có một mái nhà, không một tổ ấm hay một địa điểm cố định nào.

Nhưng tất cả đã rã rập theo cùng một phương cách, một hướng đi và một nẻo đường trải thật dài hàng nghìn hàng vạn cây số từ những nơi băng giá nhất của đất nước Hoa Kỳ cho đến những nơi có đồng bằng

xanh tươi, phì nhiêu ngập tràn nắng ấm của miền Trung Nam nước Mỹ.

Đôi lúc tôi có cảm tưởng dường như mình cũng gần giống những cánh chim thiên di ấy, cũng bỏ xứ đi tìm nơi ngập tràn nắng ấm để cư ngụ, để sinh sống và để tạo dựng tương lai cho con cho cháu.

Và cũng có đôi lúc quay nhìn về các bạn bè, đồng hương chung quanh, trên khắp nước Mỹ, trên toàn cầu, thấy con số người Việt ly hương của chúng ta cũng không phải là nhỏ, và dù muốn dù không, hầu hết chúng ta ai cũng cùng là những cánh chim thiên di đã bay đi tìm miền nắng ấm trong nhiều thập niên qua.

Nhưng ắt hẳn trong tâm lòng của mỗi người chúng ta ai ai cũng có một niềm ước mơ... Sẽ có ngày quê hương mình ngập tràn nắng ấm để cùng tung cánh bay trở về!

Ước mơ đó sẽ ở trong tầm tay nếu như tất cả chúng ta cùng quay nhìn về một hướng, cùng chung một lối đi, có phải không các bạn?

Dallas.TX - Nguyễn Thu Hoa

